

и лѣшници, като избира само хубавитѣ, а зеленитѣ и празднитѣ тя познава и не взема. Катеричката си крие храната на много мѣста, за да ѝ я не намѣрятъ и взематъ. Зимѣ тя прѣкарва повече въ сънъ. А щомъ се постопли врѣмето, тя се събужда, намира скритата си храна, взема си колкото ѝ трѣбва и пакъ се връща въ гнѣздото си. Застуди ли изново, тя пакъ заспива, докато наново топлината я събуди и накара да излѣзе.

Ето какво се разказва въ една страна за криенето храната на катеричката. При една голѣма, стара и разрушена воденица билъ оставенъ на земята единъ пукнатъ водениченъ камъкъ. И ето ти, една катеричка, като видѣла въ срѣдата на този камъкъ дупка, намѣрила, че това ѝ тѣкмо и трѣбвало, за да запази за прѣзъ зимата частъ отъ храната си. И не слѣдъ много врѣме дупката на този камъкъ била вече пълна съ орѣхи. На пролѣтъ катеричката си изѣла орѣхитѣ, а слѣдъ година-двѣ се виждало прѣзъ тая сжщата дупка да расте и се издига право, хубаво орѣхово фиданче, което послѣ станало голѣмо дърво и давало много и хубави орѣхи.

Какъ е можело орѣховото дърво тамъ да поникне, ще отговори всѣко досѣтливо дѣте, а приказката се разказва въ тази страна като истинско чудо.

Прѣдъ Бѣлото море.

Днесъ поздравихме съ гръмовито „ура“ Бѣлото море.

(Изъ писмото на единъ доброволецъ).

Привѣтъ вамъ, класични талази,

Привѣтъ вамъ отъ нашия Балканъ!

Не идемъ, катъ гости, при вази,

А стигаме скжпий си блѣнъ,

Дойдохме, и тукъ ще останемъ

Поклонъ вамъ, лазурни вълни!

Приятели вѣчни ще станемъ

Съ топлика на вашитѣ дни.